

ΑΔ198/2026

Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης
Β' Τμήμα Τριμελές / Ακυρωτική Διαδικασία
Αριθμός απόφασης: ΑΔ198/2026
Ημερομηνία δημοσίευσης: 27/05/2026
Εισηγήτρια Δικαστής: Βασιλική Ντινόκα
(...)

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης, που νομίμως φέρεται προς συζήτηση μετά τη δημοσίευση της (...) /2023 ανασταλτικής απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (Τμήμα Β' Τριμελές), καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το δεσμευμένο e-Παράβολο με κωδικό (...)).

3. Επειδή, με την αίτηση αυτή, επιδιώκεται, παραδεκτώς, η ακύρωση της (...) /11-10-2021 απόφασης (β' βαθμού) της 11ης Επιτροπής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, με την οποία απορρίφθηκε η από (...) /2018 ενδικοφανής προσφυγή που άσκησε ο αιτών κατά της (...) /18-12-2017 απόφασης του χειριστή του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Θεσσαλονίκης Δημήτρη Ανταλάκη και τελικώς το από 10-8-2017 αίτημά του για παροχή σε αυτόν διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτο. Με την ίδια προσβαλλόμενη απόφαση διατάχθηκε η επιστροφή του αιτούντος και συγκεκριμένα η επανεισδοχή του στην Τουρκία, με οικειοθελή αναχώρησή του από τη Χώρα εντός ταχθείσας προθεσμίας 15 ημερών από την επίδοσή της.

4. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 1Α της από 28-7-1951 Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης, η οποία κυρώθηκε με το ν.δ. 3989/1959 (Α' 201), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του από 31-1-1967 Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης, που κυρώθηκε με τον α.ν. 389/1968 (Α' 125), νοείται ως πρόσφυγας κάθε πρόσωπο το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύσει της προστασίας της χώρας ταύτης ...». Εξάλλου, θεμελιώδη κανόνα της προστασίας των προσφύγων κατά τη Σύμβαση της Γενεύης αποτελεί η αρχή της μη επαναπροώθησης, η οποία θεσπίζεται με το άρθρο 33 αυτής («Απαγόρευσις απελάσεως ή επαναπροώθησεως»), που ορίζει τα ακόλουθα: «1. Ουδεμία Συμβαλλομένη Χώρα θα απελαύνει ή θα επαναπροωθή, καθ' οιονδήποτε τρόπον, πρόσφυγας, εις τα σύνορα εδαφών ένθα η ζωή ή η ελευθερία αυτών απειλούνται δια λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων. 2. ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 78 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ, βλ. ενοποιημένη απόδοση: ΕΕ C 202 της 7ης Ιουνίου 2016, σελ. 47 επ.) ορίζεται ότι: «1. Η Ένωση αναπτύσσει κοινή πολιτική στους τομείς του ασύλου, της επικουρικής προστασίας και της προσωρινής προστασίας με στόχο να παρέχεται το κατάλληλο καθεστώς σε οποιοδήποτε υπήκοο τρίτης χώρας χρήζει διεθνούς προστασίας και να εξασφαλίζεται η τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης. Η πολιτική αυτή πρέπει να συνάδει με τη Σύμβαση της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 και με το Πρωτόκολλο της 31ης Ιανουαρίου 1967 περί του καθεστώτος των προσφύγων, καθώς και με άλλες συναφείς συμβάσεις. 2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, λαμβάνουν μέτρα όσον αφορά κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, στο οποίο περιλαμβάνονται: α) ενιαίο καθεστώς ασύλου υπέρ των υπηκόων τρίτων χωρών, το οποίο ισχύει σε όλη την Ένωση, β) ενιαίο καθεστώς επικουρικής προστασίας για τους υπηκόους τρίτων χωρών που χρήζουν διεθνούς προστασίας, χωρίς να τους χορηγείται ευρωπαϊκό άσυλο, γ) ... δ) κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του ενιαίου καθεστώτος ασύλου ή επικουρικής προστασίας, ε) ... 3. ...».

5. Επειδή, με βάση ιδίως το άρθρο 78 παράγραφος 2 στοιχ. δ' της ΣΛΕΕ εκδόθηκε η Οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013 «σχετικά με τις

κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιτύπωση)» (ΕΕ L 180), με την οποία προβλέφθηκαν περαιτέρω, σε σχέση με την προϊσχύσασα Οδηγία 2005/85/ΕΕ (ΕΕ L 326), απαιτήσεις για τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης διεθνούς προστασίας κατά την έννοια της Οδηγίας 2011/95, ενόψει της δημιουργίας κοινής διαδικασίας ασύλου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, προς τον σκοπό του περιορισμού των δευτερογενών μετακινήσεων των αιτούντων διεθνή προστασία μεταξύ των κρατών μελών, όταν αυτές οφείλονται στις διαφορές των νομικών πλαισίων, και της δημιουργίας ισοδύναμων συνθηκών για την εφαρμογή της Οδηγίας 2011/95 στα κράτη μέλη. Στο άρθρο 33 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι: «1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013, τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου. 2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν: α) ... β) ... γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38· δ) ... ε) ...» και στο άρθρο 38 ότι: «1. Τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του αιτούντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα εξής κριτήρια: α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων· β) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ· γ) τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης· δ) τηρείται η απαγόρευση απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο· και ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης. 2. Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων: α) των κανόνων που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του αιτούντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει της οποίας θα ήταν εύλογο για τον αιτούντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα· β) των κανόνων σχετικά με τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο αιτούντα. Η μεθοδολογία αυτή μπορεί π.χ. να περιλαμβάνει μια εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς· γ) των κανόνων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο αιτούντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον αιτούντα να προσβάλει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται. Ο αιτών έχει επίσης τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας σύμφωνα με το στοιχείο α). 3. Κατά την εφαρμογή απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη: α) ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα· και β) του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας. 4. Όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε αυτός να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο II. 5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων εφαρμόζεται η αρχή αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου.».

6. Επειδή, στον ν. 4636/2019 «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις» (Α' 119), με τον οποίο μεταφέρθηκε εκ νέου στην εθνική έννομη τάξη η ανωτέρω Οδηγία 2013/32 και ο οποίος ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης (2-2-2022), προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 84 ότι: «Οι Αρχές Απόφασης, με σχετική απόφαση, απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εφόσον: α) ... β) ... γ) ... δ) μία χώρα, που δεν είναι κράτος-μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 86 του παρόντος, [...]» και στο άρθρο 86, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ότι: «1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο αιτούντα, όταν πληρούνται σωρευτικά τα εξής κριτήρια: α. δεν απειλούνται η ζωή και η

ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β. η χώρα αυτή τηρεί την αρχή τους μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ. δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, για τον αιτούντα κατά το άρθρο 15 του παρόντος νόμου, δ. η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου, σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε. υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, και στ. ο αιτών έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. Η διέλευση του αιτούντος από τρίτη χώρα μπορεί, σε συνδυασμό με συγκεκριμένες περιστάσεις που τον αφορούν, ιδίως (α) τον χρόνο παραμονής του σε αυτή, (β) ενδεχόμενη επαφή ή αντικειμενική και υποκειμενική δυνατότητα επαφής με τις αρχές, για πρόσβαση σε εργασία ή χορήγηση δικαιώματος διαμονής, (γ) ενδεχόμενη, προηγούμενη της διέλευσης, διαμονή όπως ενδεικτικά επισκέψεις μακράς διάρκειας ή σπουδές, (δ) ύπαρξη οποιωνδήποτε ακόμη και μακρινών συγγενικών δεσμών, (ε) ύπαρξη κοινωνικών ή επαγγελματικών ή πολιτιστικών σχέσεων, (στ) ύπαρξη ιδιοκτησίας, (ζ) σύνδεση με ευρύτερη κοινότητα, (η) γνώση της οικείας γλώσσας, (θ) γεωγραφική εγγύτητα της χώρας καταγωγής, να θεωρηθεί ως σύνδεσμος του αιτούντος με την τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. 2. Η συνδρομή των ως άνω κριτηρίων εξετάζεται ανά περίπτωση και για κάθε αιτούντα ξεχωριστά, εκτός αν η τρίτη χώρα έχει χαρακτηριστεί ως γενικά ασφαλής και εμπεριέχεται στον εθνικό κατάλογο ασφαλών τρίτων χωρών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο αιτών διεθνής προστασία, δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι, η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες αυτός ευρίσκεται. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Προστασίας του Πολίτη και Εξωτερικών, η οποία εκδίδεται κατόπιν εισήγησης του Διευθυντή της Υπηρεσίας Ασύλου, καθορίζονται οι τρίτες χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς, σύμφωνα με το παρόν άρθρο, για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων άσυλο, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά τους (φυλετικά, θρησκευτικά, κ.ά.) για τους σκοπούς της εξέτασης αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Τα στοιχεία (εσωτερικό νομοθετικό καθεστώς της τρίτης χώρας, διμερείς ή πολυμερείς διακρατικές συμφωνίες ή συμφωνίες της τρίτης χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και εσωτερική πρακτική), που λαμβάνονται υπόψη για την έκδοση της ανωτέρω Κοινής Υπουργικής Απόφασης, πρέπει να είναι επίκαιρα και να προέρχονται από έγκυρες πηγές ενημέρωσης, ιδίως από επίσημες διπλωματικές πηγές της ημεδαπής και της αλλοδαπής, την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο, τη νομοθεσία των λοιπών κρατών - μελών σε σχέση με την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Ο καθορισμός επανεξετάζεται υποχρεωτικά τον Νοέμβριο κάθε έτους. Αν διαπιστώνεται σημαντική αλλαγή της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής τρίτη χώρα, ο χαρακτηρισμός επανεξετάζεται το ταχύτερο δυνατό και προ της παρέλευσης έτους, κατά το προηγούμενο εδάφιο. Για κάθε απόφαση χαρακτηρισμού ενημερώνεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. 4. Σε περίπτωση έκδοσης απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, οι Αρμόδιες Αρχές Παραλαβής, ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα και του χορηγούν έγγραφο, με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας ότι η αίτηση δεν έχει εξεταστεί επί της ουσίας. 5. Όταν η ως άνω τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις Αρμόδιες Αρχές Απόφασης. 6. ...».

7. Επειδή, κατ' επίκληση του προαναφερόμενου άρθρου 86 του ν. 4636/2019 εκδόθηκε η 42799/3-6-2021 απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών και Μετανάστευσης και Ασύλου, υπό τον τίτλο «Καθορισμός τρίτων χωρών που χαρακτηρίζονται ως ασφαλείς και κατάρτιση εθνικού καταλόγου, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 86 του ν. 4636/ 2019» (Β' 2425), η οποία τροποποιήθηκε, σε συνέχεια της 438958/7-12-2021 εισήγησης του Διοικητή της Υπηρεσίας Ασύλου, με την 458568/15-12-2021 απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών και Μετανάστευσης και Ασύλου (Β' 5949). Με την εν λόγω κοινή υπουργική απόφαση αποφασίσθηκε η κατάρτιση εθνικού καταλόγου ασφαλών τρίτων χωρών, με την περίληψη σ' αυτόν, μεταξύ άλλων, της Τουρκίας ως ασφαλούς τρίτης χώρας, σύμφωνα με τα οριζόμενα

στο άρθρο 86 του ν. 4636/2019, για τους αιτούντες διεθνή προστασία με χώρα καταγωγής τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές και τη Σομαλία.

8. Επειδή, εξάλλου, κατόπιν υποβολής προδικαστικών ερωτημάτων από το Συμβούλιο της Επικρατείας το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε την από 4-10-2024 απόφαση (υπόθεση C-134/23, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2024, Σωματείο «Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες» κ.λ.π.), με την οποία δέχθηκε ότι από το γράμμα του ως άνω άρθρου 38 της Οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι η εν λόγω διάταξη επιτρέπει σε κράτος μέλος να χαρακτηρίζει, με πράξη γενικής ισχύος, μια χώρα ως γενικώς ασφαλή τρίτη χώρα για συγκεκριμένους αιτούντες διεθνή προστασία (σκ. 43), χωρίς το κύρος της πράξης αυτής να εξαρτάται από την προϋπόθεση να αποδεικνύεται ότι οι ενδιαφερόμενοι αιτούντες διεθνή προστασία τυγχάνουν πράγματι εισδοχής ή επανεισδοχής στο έδαφος της εν λόγω τρίτης χώρας (σκ. 46). Ωστόσο, σε περίπτωση που διαπιστώνεται ότι η τρίτη χώρα η οποία έχει χαρακτηριστεί από κράτος μέλος ως γενικώς ασφαλής δεν αποδέχεται, εν τοις πράγμασι, την εισδοχή ή την επανεισδοχή των ενδιαφερομένων αιτούντων διεθνή προστασία, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να απορρίπτει τις αιτήσεις τους διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτες, επί τη βάση του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ' της Οδηγίας 2013/32. Περαιτέρω, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να αναβάλλει, αδικαιολόγητα, την εξέταση των αιτήσεων αυτών και οφείλει, μεταξύ άλλων, να μεριμνά ώστε η εν λόγω εξέταση να διεξάγεται σε ατομική βάση, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, στοιχείο α' της ίδιας Οδηγίας και τηρουμένων των προθεσμιών που ορίζονται στο άρθρο 31 αυτής (σκ. 54).

9. Επειδή, με το άρθρο πρώτο του ν. 2926/2001 (Α' 139) κυρώθηκε η από 20-1-2000 «Συμφωνία μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Δημοκρατίας της Τουρκίας για τη συνεργασία του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Εσωτερικών της Δημοκρατίας της Τουρκίας για την καταπολέμηση του εγκλήματος ιδιαίτερα της τρομοκρατίας, του οργανωμένου εγκλήματος, της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών και της λαθρομετανάστευσης», στο άρθρο 8 της οποίας προβλέπονται τα εξής: «Τα Μέρη θα συνεργάζονται για την καταπολέμηση της λαθρομετανάστευσης. Έως ότου συναφθεί συμφωνία Επανεισδοχής, τα Μέρη θα επιτρέπουν την επανεισδοχή ατόμων, δηλαδή υπηκόων τους, καθώς και των υπηκόων τρίτων χωρών, οι οποίοι διέσχισαν ή πρόκειται να διασχίσουν παράνομα τα σύνορα ενός εκ των Μερών, και οι οποίοι προέρχονται από το έδαφος του άλλου Μέρους. Για την υλοποίηση των ανωτέρω, τα Μέρη θα ορίσουν από κοινού, το ταχύτερο δυνατόν, τις αρχές και τις απαραίτητες διαδικασίες για την επανεισδοχή των εν λόγω προσώπων, μέσω ενός σχετικού κειμένου. Τα Μέρη θα κοινοποιούν αμοιβαία, δια της διπλωματικής οδού, δείγματα των νέων ταξιδιωτικών εγγράφων, σφραγίδων και ειδών θεωρήσεων εισόδου, για την πρόληψη, καταπολέμηση της παράνομης διέλευσης των συνόρων.». Για την εφαρμογή, δε, του ως άνω άρθρου 8 καταρτίστηκε το από 8-11-2001 Πρωτόκολλο, το οποίο κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 3030/2002 (Α' 163). Περαιτέρω, συνήφθη και η από 10-12-2013 Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας για την επανεισδοχή προσώπων που διαμένουν χωρίς άδεια, η οποία κυρώθηκε εξ ονόματος της Ένωσης με την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης-5-2014 (ΕΕ L 134). Η Συμφωνία, στο άρθρο 4, με τίτλο «Επανεισδοχή υπηκόων τρίτων χωρών και ανιθαγενών», ορίζει τα ακόλουθα: «1. Κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους και χωρίς περαιτέρω διατυπώσεις από το εν λόγω κράτος μέλος πέραν εκείνων που προβλέπονται στην παρούσα συμφωνία, η Τουρκία επιτρέπει την επανεισδοχή όλων των υπηκόων τρίτων χωρών ή των ανιθαγενών, οι οποίοι δεν πληρούν, ή δεν πληρούν πλέον, τους ισχύοντες όρους εισόδου, παρουσίας ή διαμονής στην επικράτεια του αιτούντος κράτους μέλους, υπό την προϋπόθεση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10 [περί των αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά υπηκόους τρίτων χωρών και ανιθαγενείς], τα εν λόγω πρόσωπα: α) ... ή β) ... ή γ) εισήλθαν παράνομα και απευθείας στην επικράτεια των κρατών μελών, αφού διέμειναν ή διήλθαν από την τουρκική επικράτεια. 2. [...]».

10. Επειδή, ακολούθως, στις 15-10-2015 η Τουρκία και η Ευρωπαϊκή Ένωση συμφώνησαν ένα κοινό σχέδιο δράσης, με στόχο την ενίσχυση της συνεργασίας τους στον τομέα της στήριξης των Σύρων υπηκόων που απολαύουν προσωρινής διεθνούς προστασίας και στον τομέα της διαχείρισης της μετανάστευσης, για την αντιμετώπιση της κρίσης που δημιουργήθηκε λόγω της κατάστασης στη Συρία.

Στις 29-11-2015, οι αρχηγοί κρατών ή κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης συναντήθηκαν με τον Τούρκο ομόλογό τους. Κατά το πέρας της συνόδου, οι ανωτέρω αποφάσισαν να ενεργοποιήσουν το κοινό σχέδιο δράσης, ιδίως δε να ενισχύσουν την ενεργό συνεργασία τους ως προς τους μετανάστες που δεν χρήζουν διεθνούς προστασίας, προλαμβάνοντας τη μετακίνησή τους προς την Τουρκία και την Ένωση, διασφαλίζοντας την εφαρμογή των διατάξεων διμερών συμφωνιών επανεισδοχής και μεριμνώντας για την ταχεία επιστροφή των μεταναστών, που δεν χρήζουν διεθνούς προστασίας, στις χώρες καταγωγής τους. Στη συνέχεια, στις 18-3-2016, δημοσιεύθηκε στον δικτυακό τόπο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό την μορφή του Δελτίου Τύπου 144/16, δήλωση σχετικά με τα αποτελέσματα [της τρίτης συνόδου] του Νοεμβρίου 2015, «που ήταν αφιερωμένη στην εμβάθυνση των σχέσεων Ε.Ε.-Τουρκίας, καθώς και στην αντιμετώπιση της μεταναστευτικής κρίσης» ανάμεσα στα μέλη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και τον Τούρκο ομόλογό τους. Η ανωτέρω δήλωση Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας ανέφερε ότι «η Τουρκία και η Ευρωπαϊκή Ένωση επιβεβαίωσαν τη δέσμευσή τους για την εφαρμογή του κοινού τους σχεδίου δράσης που ενεργοποιήθηκε στις 29 Νοεμβρίου 2015» και «αναγνωρίζουν ότι απαιτούνται περαιτέρω ταχείες και αποφασιστικές προσπάθειες». Η εν λόγω δήλωση ανέφερε εν συνεχεία τα εξής: «Προκειμένου να εξαρθρωθεί το επιχειρηματικό μοντέλο των διακινητών και να προσφερθεί στους μετανάστες μία εναλλακτική λύση, ώστε να μη βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους, η Ε.Ε. [Ευρωπαϊκή Ένωση] και η Τουρκία αποφάσισαν σήμερα να δώσουν τέλος στην παράτυπη μετανάστευση από την Τουρκία προς την Ε.Ε.. Προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος αυτός, συμφώνησαν ως προς τα εξής πρόσθετα σημεία δράσης: 1) Όλοι οι νέοι παράτυποι μετανάστες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά μέσω Τουρκίας από τις 20 Μαρτίου 2016 και έπειτα θα επιστρέφονται σε αυτήν. Αυτό θα συμβαίνει σε πλήρη συμφωνία με το ενωσιακό και διεθνές δίκαιο, άρα με αποκλεισμό κάθε είδους ομαδικών απελάσεων. Όλοι οι μετανάστες θα προστατεύονται σύμφωνα με τα σχετικά διεθνή πρότυπα και τηρουμένης της αρχής της μη επαναπροώθησης. Θα πρόκειται για προσωρινό και έκτακτο μέτρο που είναι απαραίτητο προκειμένου να σταματήσει ο ανθρωπίνος πόνος και να αποκατασταθεί η δημόσια τάξη. Οι μετανάστες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά θα καταγράφονται δεόντως και τυχόν αιτήσεις ασύλου θα διεκπεραιώνονται ατομικά από τις ελληνικές αρχές δυνάμει της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου, σε συνεργασία με την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Οι μετανάστες που δεν αιτούνται άσυλο ή η αίτηση των οποίων κρίνεται αβάσιμη ή απαράδεκτη βάσει της ως άνω οδηγίας θα επιστρέφονται στην Τουρκία. Η Τουρκία και η Ελλάδα, με τη συνδρομή των θεσμικών οργάνων και οργανισμών της Ε.Ε., θα λάβουν τα αναγκαία μέτρα και θα συνάπτουν, εφόσον απαιτείται, διμερείς διακανονισμούς, περιλαμβανομένης και της παρουσίας Τούρκων αξιωματούχων στα ελληνικά νησιά και Ελλήνων αξιωματούχων στην Τουρκία από τις 20 Μαρτίου 2016, για να εξασφαλίζεται η επικοινωνία και ως εκ τούτου, να διευκολύνεται η απρόσκοπτη εφαρμογή των εν λόγω διακανονισμών. Η Ε.Ε. θα καλύψει τις δαπάνες των επιχειρήσεων επιστροφής παράτυπων μεταναστών. 2) Για κάθε επιστροφή Σύρου στην Τουρκία από τα ελληνικά νησιά, ένας άλλος Σύρος θα επανεγκαθίσταται από την Τουρκία στην Ε.Ε., λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων τρωτότητας του Ο.Η.Ε.. Θα συσταθεί μηχανισμός, με τη συνδρομή της Επιτροπής, των οργανισμών της Ε.Ε. και άλλων κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένης και της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, ο οποίος θα διασφαλίζει ότι η αρχή αυτή θα εφαρμόζεται από την ίδια ημέρα από την οποία αρχίζουν οι επιστροφές. Θα δοθεί προτεραιότητα στους μετανάστες που δεν έχουν προηγουμένως εισέλθει ή επιχειρήσει να εισέλθουν παρατύπως στην Ε.Ε.. Από την πλευρά της Ε.Ε., η επανεγκατάσταση στο πλαίσιο του μηχανισμού αυτού θα υλοποιηθεί, κατ' αρχήν, με τήρηση των δεσμεύσεων που έχουν λάβει τα κράτη μέλη στο πλαίσιο των συμπερασμάτων των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στο πλαίσιο του Συμβουλίου στις 20 Ιουλίου 2015, σύμφωνα με τις οποίες παραμένουν 18.000 θέσεις επανεγκατάστασης. Οι τυχόν περαιτέρω ανάγκες επανεγκατάστασης θα υλοποιούνται μέσω παρόμοιου εθελοντικού διακανονισμού έως του ανώτατου ορίου 54.000 πρόσθετων ατόμων ...».

11. Επειδή, όπως έγινε δεκτό με την απόφαση 177/2023 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (και επιβεβαιώθηκε με τις 1049-1052/2025 αποφάσεις της Ολομέλειας του ίδιου Δικαστηρίου), από τα μνημονεύομενα στις αμέσως προηγούμενες σκέψεις διεθνή κείμενα προκύπτει ότι κατ' αρχάς η Τουρκία ανέλαβε τη νομική υποχρέωση να αποδέχεται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις,

την επανεισδοχή από την Ελλάδα αλλοδαπών αιτούντων διεθνή προστασία. Ωστόσο, από τα προσκομισθέντα ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας στοιχεία προέκυψε ότι η Τουρκία δεν συμμορφώνεται εν τοις πράγμασι προς τις ως άνω νομικές υποχρεώσεις της, καθώς δεν πραγματοποιείται η επανεισδοχή στην Τουρκία των αιτούντων διεθνή προστασία, των οποίων τα αιτήματα έχουν απορριφθεί ως απαράδεκτα για τον λόγο της «ασφαλούς τρίτης χώρας», αλλά, αντιθέτως, από τον Μάρτιο του 2020 και έκτοτε οι επιστροφές από την Ελλάδα στην Τουρκία έχουν ανασταλεί, χωρίς να μπορεί να γίνει δεκτό ότι πρόκειται για μία προσωρινή και μόνο μη εφαρμογή της Κοινής Δήλωσης της 18ης-3-2016 από την Τουρκία.

12. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας και κυρίως από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα εξής: Την (...) -2017, ο αιτών, γεννηθείς το έτος 1971 και πολίτης, όπως έγινε δεκτό, Πακιστάν, εμφανίσθηκε στο Περιφερειακό Γραφείο Ασύλου Θεσσαλονίκης και υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας. Με το αίτημά του, ο αιτών ισχυρίστηκε, συνοπτικά, ότι εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του εξαιτίας του κινδύνου που διατρέχει από θρησκευτικές οργανώσεις, επειδή συμμετείχε ενεργά σε κίνημα εναντίον μουσουλμάνου ιεροκήρυκα, ο οποίος κακοποίησε σεξουαλικά φοιτητή του. Υποστήριξε, δε (προσκομίζοντας και το σχετικό έγγραφο) ότι σε βάρος του έχει εκδοθεί απόφαση ιερατικής σχολής που αποφαίνεται ότι είναι «άπιστος» και ότι η τιμωρία για το παράπτωμα αυτό είναι ο θάνατος, με βάση τον ισλαμικό νόμο και την ισλαμική νομολογία. Η αίτηση αυτή εξετάστηκε με την ταχύρρυθμη διαδικασία και απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την (...) /18-12-2017 απόφαση του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Θεσσαλονίκης, διότι κρίθηκε πως άλλο κράτος έχει αναλάβει την ευθύνη εξέτασης της σχετικής αίτησης κατ' εφαρμογή του Κανονισμού 604/2013/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, όπως προέκυψε από το (...) /11-10-2017 έγγραφο των αρμόδιων αρχών της Βουλγαρίας. Κατά της απορριπτικής αυτής απόφασης του α' βαθμού, ο αιτών άσκησε την από 23-2-2018 ενδικοφανή προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε με την (...) /7-9-2018 απόφαση της 11ης Επιτροπής Προσφυγών, με την ίδια αιτιολογία. Η τελευταία αυτή απόφαση, ωστόσο, ακυρώθηκε με την (...) /2020 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης, καθόσον κρίθηκε ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 29 παρ.1 του Κανονισμού Δουβλίνο III αποκλειστική εξάμηνη προθεσμία μεταφοράς του αιτούντος από την αποδοχή του αιτήματος αναδοχής ή από την εκ νέου ανάληψη του ενδιαφερομένου από άλλο κράτος μέλος, που εκκίνησε από την ανάληψη της ευθύνης των Βουλγαρικών αρχών, την (...) /2017, να εξετάσουν το αίτημά του περί χορήγησης διεθνούς προστασίας, παρήλθε και συνεπώς, η ευθύνη αυτή μεταβιβάσθηκε αυτοδίκαια στην Ελλάδα, κατά τη διάταξη της παρ.2 του άρθρου 29 του εν λόγω Κανονισμού, ως κράτος μέλος στο οποίο ο αιτών υπέβαλε το σχετικό αίτημα. Με την ίδια δικαστική απόφαση, η υπόθεση αναπέμφθηκε στη Διοίκηση προκειμένου να εξεταστεί εκ νέου η αίτηση χορήγησης διεθνούς προστασίας του αιτούντος. Κατόπιν τούτου, η ως άνω 11η Επιτροπή Προσφυγών, με την (...) /9-11-2020 απόφασή της, έκανε δεκτή την προσφυγή, ακύρωσε την προαναφερόμενη (...) /18-12-2017 απόφαση του Περιφερειακού Γραφείου Ασύλου Θεσσαλονίκης και προχώρησε στην εκ νέου εξέταση του αιτήματος διεθνούς προστασίας του αιτούντος, σύμφωνα με το νομοθετικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον χρόνο εξέτασης της ενδικοφανούς προσφυγής. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα όσα ο αιτών δήλωσε κατά την καταγραφή του αιτήματος διεθνούς προστασίας και την προσωπική του συνέντευξη, σύμφωνα με τα οποία είναι υπήκοος Πακιστάν, εθνοτικής καταγωγής Pashto (ή Afghan, όπως ανασκεύασε κατά την συνέντευξή του), γεννήθηκε την (...) /1971 στο χωριό (...), που βρίσκεται στην περιφέρεια Nowshera της επαρχίας Khyber Pakhtunkhwa, όπου και διέμενε έως την αναχώρησή του από τη χώρα του. Είναι μουσουλμάνος (σουνίτης) στο θρήσκευμα, απόφοιτος πανεπιστημίου και εργαζόταν ως δάσκαλος σε δημόσιο σχολείο και σε κολλέγιο. Από την εργασία του κέρδιζε το ποσό των 60.000 ρουπιών μηνιαίως. Είναι έγγαμος με δύο ανήλικα τέκνα. Οι γονείς του και η μεγαλύτερη αδελφή του έχουν αποβιώσει. Η σύζυγος και τα τέκνα του, μία αδελφή του και οι τέσσερις αδελφοί του παραμένουν στο Πακιστάν. Δύο άλλες αδελφές του ζουν στο Χονγκ-Κονγκ. Από τη χώρα του έφυγε τον Νοέμβριο (ή τον Οκτώβριο) 2016 και, με τη βοήθεια διακινητή, έφτασε στην Ελλάδα επτά μήνες αργότερα, μέσω Ιράν, Τουρκίας και Βουλγαρίας. Ειδικότερα, στην Τουρκία παρέμεινε επί 6 ημέρες, κρυμμένος στην οικία του διακινητή. Όπως εξήγησε, φοβόταν τυχόν σύλληψή του και επαναπροώθησή του στο Πακιστάν, για τον λόγο αυτό απέφευγε να κυκλοφορεί στον δρόμο, επιπροσθέτως, οι διακινητές τον είχαν προειδοποιήσει για το ενδεχόμενο επίθεσης από

αγνώστους, αλλά και για τον κίνδυνο απέλασής του από τους αστυνομικούς στους οποίους θα απευθυνόταν για βοήθεια. Συναφώς, εξέθεσε ότι δεν υπέβαλε αίτημα διεθνούς προστασίας στην Τουρκία, δεν εργάστηκε ούτε επεδίωξε να εξασφαλίσει εργασία ενώ, κατά την παραμονή του, δεν χρειάστηκε περίθαλψη· επίσης, δεν ήρθε σε επαφή με τις τουρκικές αρχές. Σε σχετική ερώτηση, δήλωσε ότι δεν είχε επισκεφθεί την Τουρκία στο παρελθόν, καθώς και ότι δεν έχει φίλους ή συγγενείς στη χώρα αυτή. Κληθείς, εξάλλου, να εξηγήσει για ποιον λόγο δεν αιτήθηκε προστασία στην Τουρκία, ο αιτών υποστήριξε ότι δεν είχε επαρκή χρόνο προκειμένου να ενημερωθεί για τα δικαιώματά του· υπογράμμισε, πάντως, ότι πρόθεσή του ήταν να υποβάλει αίτηση σε μία ευρωπαϊκή χώρα με ανθρωπιστικό προφίλ και όχι σε ένα μουσουλμανικό κράτος. Τέλος, εξέφρασε τον φόβο ότι, σε περίπτωση επιστροφής του στην Τουρκία, δεν θα είναι σε θέση να διαβιώσει με ασφάλεια, θα στερηθεί την περίθαλψη και τις ευκαιρίες απασχόλησης, θα κινδυνεύσει από ληστές, θα αντιμετωπίσει –εν τέλει– τις ίδιες συνθήκες που τον ανάγκασαν να εγκαταλείψει το Πακιστάν· εκτίμησε, μάλιστα, ότι μεταξύ των δύο αυτών χωρών δεν υφίστανται ουσιώδεις διαφορές. Με τα υπομνήματα δε που κατέθεσε προς υποστήριξη της ενδικοφανούς προσφυγής του, ο αιτών προέβαλε ότι η Τουρκία δεν είναι ασφαλής τρίτη χώρα, διότι αφενός δεν παρέχει επαρκή προστασία σε άτομα προερχόμενα από μη ευρωπαϊκές χώρες, αφετέρου εισάγει διακρίσεις στην πρόσβαση και προστασία Σύρων και μη Σύρων αιτούντων άσυλο και, τέλος, δεν τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης· στο ίδιο πλαίσιο επισήμανε ότι ο ίδιος δεν έχει ουσιώδη σύνδεσμο με τη χώρα αυτή· τέλος, επικαλέστηκε την άρνηση της Τουρκίας να δέχεται την επιστροφή αιτούντων άσυλο από την Ελλάδα, ήδη από τον Μάρτιο του 2020. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη την 42799/3-6-2021 απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών και Μετανάστευσης και Ασύλου «Καθορισμός τρίτων χωρών που χαρακτηρίζονται ως ασφαλείς και κατάρτιση εθνικού καταλόγου κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 86 του ν. 4636/2019 (Α' 169)» (Β' 2425, με έναρξη ισχύος από 7-6-2021), σύμφωνα με την οποία η Τουρκία χαρακτηρίζεται ως ασφαλής τρίτη χώρα – μεταξύ άλλων και – για τους αιτούντες διεθνή προστασία με χώρα καταγωγής το Πακιστάν. Έλαβε, επίσης, υπόψη την πρόσφατη (8815/14-5-2021) Εισήγηση του Διοικητή της Υπηρεσίας Ασύλου και όλες τις διαλαμβανόμενες σε αυτή επικαιροποιημένες πληροφορίες για την επικρατούσα κατάσταση στην Τουρκία αναφορικά με τις συνθήκες διαβίωσης και τα ανθρώπινα δικαιώματα των Πακιστανών αιτούντων διεθνούς προστασίας, οι οποίοι κρίθηκε ότι «αποδεδειγμένα δεν κινδυνεύουν στη γείτονα χώρα λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής τους σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα και δύνανται να αιτηθούν τη χορήγηση ασύλου στην Τουρκία έναντι της Ελλάδας». Η Επιτροπή, αφού δέχθηκε ότι κατά νόμο εξασφαλίζει πλήρη και ex nunc εξέταση τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων της υπόθεσης, δεσμευόμενη από το δεδικασμένο της (...) /2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών να κρίνει την αίτηση χορήγησης διεθνούς προστασίας του αιτούντος και όχι να εξετάσει αυτή επί της ουσίας, απορριπτομένου ως στηριζόμενου σε εσφαλμένη προϋπόθεση του αντίθετου ισχυρισμού του, έλαβε, περαιτέρω, υπόψη α) ότι η Τουρκία περιλαμβάνεται στον Εθνικό Κατάλογο Ασφαλών Τρίτων Χωρών, που καταρτίστηκε με την 42799/3-6-2021 ΚΥΑ και τυγχάνει εφαρμογής στην κρινόμενη περίπτωση, β) ότι ο αιτών διήλθε μέσω Τουρκίας στην Ελλάδα, γ) ότι στην Τουρκία ισχυρίζεται ότι διέμεινε για χρονικό διάστημα έξι ημερών, στην διάρκεια των οποίων δεν αντιμετώπισε ιδιαίτερα προβλήματα, δ) ότι ο ίδιος επέλεξε να μην εφοδιαστεί με νομιμοποιητικά έγγραφα αν και η τουρκική νομοθεσία του παρείχε τη δυνατότητα να υπαχθεί υπό όρους στο καθεστώς πρόσφυγα και να απολαύσει το δικαίωμα στην εργασία, την πρόσβαση στην εκπαίδευση, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και την κοινωνική ασφάλιση, ε) ότι στη χώρα αυτή διαβιώνει μεγάλος αριθμός ομοεθνών του, με τους οποίους ο αιτών μοιράζεται κοινά ήθη και παραδόσεις, κοινό ιστορικό παρελθόν και γλωσσολογικά και θρησκευτικά στοιχεία, στ) τη γεωγραφική εγγύτητα της Τουρκίας με την χώρα καταγωγής του και, τέλος, ζ) ότι, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω στοιχεία, μεταξύ του αιτούντος και της Τουρκίας συντρέχει επαρκής σύνδεσμος. Με τα δεδομένα αυτά, κρίθηκε ότι καθίσταται εύλογο να επιστρέψει ο αιτών στην χώρα αυτή (Τουρκία). Ακολούθως, η Επιτροπή εξέτασε την αίτηση διεθνούς προστασίας του αιτούντος και έκρινε ότι αυτή παρίσταται απορριπτέα ως απαράδεκτη κατά τα άρθρα 84 και 86 ν.4636/2019, όπως ο νόμος αυτός ίσχυε κατά τον χρόνο εξέτασης της από (...) /2018 ενδικοφανούς προσφυγής του. Επιπροσθέτως, απέρριψε το αίτημα του αιτούντος περί παραπομπής της υπόθεσής του στις αρμόδιες αρχές προκειμένου να του χορηγηθεί άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους ως νόμω αβάσιμο. Τέλος,

επιβλήθηκε σε βάρος του το μέτρο της επιστροφής και διατάχθηκε η επανεισδοχή του στην Τουρκία, με οικειοθελή αναχώρησή του από τη Χώρα εντός ταχθείσας προθεσμίας 15 ημερών από την επίδοσή της.

13. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, ο αιτών επιδιώκει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι αυτή εκδόθηκε με πλημμελή αιτιολογία ως προς την κρίση ότι η Τουρκία αποτελεί ασφαλή για τον ίδιο τρίτη χώρα, δεδομένου ότι ήδη από τον Μάρτιο του 2020 αρνείται εν γένει την επανεισδοχή αιτούντων άσυλο από την Ελλάδα.

14. Επειδή, από τα στοιχεία που είναι γνωστά, όπως αυτά έγιναν δεκτά και από το Συμβούλιο της Επικρατείας (βλ. ΣτΕ Ολ. 1049-1052/2025), προκύπτει ότι η Τουρκία κατά τον κρίσιμο χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης (ήτοι 11.10.2021) δεν αποδεχόταν ήδη την επιστροφή πολιτών τρίτων χωρών (είτε αιτούντων άσυλο είτε όχι) στο έδαφός της, η δε Διοίκηση, η οποία υπό αυτά τα δεδομένα φέρει το σχετικό βάρος τεκμηρίωσης της δυνατότητας επανεισδοχής του αιτούντος στην Τουρκία, δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί είτε ότι στην πραγματικότητα λάμβαναν χώρα επανεισδοχές στην Τουρκία κατά το χρονικό αυτό διάστημα, είτε ότι αναμενόταν ευλόγως κατά το χρονικό εκείνο σημείο (ή έστω σήμερα) η επανέναρξη της διαδικασίας εφαρμογής της Συμφωνίας Επανεισδοχής Ε.Ε.-Τουρκίας ή του αντίστοιχου ελληνοτουρκικού μηχανισμού επανεισδοχής. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα κρίθηκαν από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αναφέρονται στην ένατη σκέψη της παρούσας, οι αρμόδιες ελληνικές αρχές δεν μπορούν να απορρίπτουν αίτημα για χορήγηση διεθνούς προστασίας, ως απαράδεκτο κατ' επίκληση του λόγου (απαραδέκτου) του άρθρου 84 παρ. 1 περ. δ' του ν. 4636/2019 (άρθρο 33 παρ. 2 στοιχ. γ' της Οδηγίας 2013/32/ΕΕ), με την αιτιολογία ότι η Τουρκία αποτελεί ασφαλή τρίτη χώρα για τον αιτούντα, αλλά οφείλουν να εξετάζουν το σχετικό αίτημα σε ατομική βάση, δηλαδή να το εξετάζουν επί της ουσίας, αν δεν συντρέχει άλλος λόγος απαραδέκτου. Κατόπιν τούτων, μη νομίμως απορρίφθηκε με την (...)/11-10-2021 απόφαση (β' βαθμού) της 11ης Επιτροπής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, απορρίφθηκε σε β' βαθμό η αίτηση του αιτούντος για χορήγηση διεθνούς προστασίας, κατ' εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας και για τον λόγο αυτόν πρέπει αυτή να ακυρωθεί και η υπόθεση να αναπεμφθεί στη Διοίκηση για νέα, νόμιμη κρίση. Η, δε, εξέταση των λοιπών προσβαλλόμενων λόγων ακύρωσης παρέλκει ως αλυσιτελής.

15. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η αίτηση ακύρωσης πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και η υπόθεση να αναπεμφθεί στη Διοίκηση, για νέα, νόμιμη κρίση, σύμφωνα με τα ειδικώς οριζόμενα στην προηγούμενη σκέψη. Περαιτέρω, το καταβληθέν παράβολο πρέπει να αποδοθεί στον αιτούντα (άρθρο 36 παρ. 4 εδ. α' του π.δ. 18/1989), ενώ, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων απαλλάσσεται ο καθ' ου Υπουργός από τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος [άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, ο οποίος εφαρμόζεται εν προκειμένω σύμφωνα με το άρθρο 15 παρ. 5 του ν. 3068/2002 (Α' 274), όπως ισχύει, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 παρ. 1 περ. στ' του ν. 702/1977 (Α' 268), όπως η περίπτωση αυτή προστέθηκε με το άρθρο 50 του ν. 3659/2008 (Α' 77)].

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αίτηση ακύρωσης.

Ακυρώνει την (...)/11-10-2021 απόφαση της 11ης Επιτροπής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου και αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση, για νέα νομίμως αιτιολογημένη κρίση, σύμφωνα με όσα ορίζονται στη σκέψη 15 της παρούσας.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου στον αιτούντα.

Απαλλάσσει τον καθ' ου Υπουργό από τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στη Θεσσαλονίκη στις 23.04.2026 με τη σύνθεση που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και το πρωτότυπο αυτής υπογράφεται από τον αρχαιότερο της σύνθεσης Δικαστή Στυλιανό Παπαδόπουλο, Πρωτοδίκη Δ.Δ., λόγω προαγωγής της Προέδρου Πρωτοδικών Δ.Δ. Βασιλικής Βακούλα σε Εφέτη Δ.Δ. και τοποθέτησής της στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών.

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στον ίδιο τόπο, στις 27.05.2026, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, με τη συμμετοχή στη σύνθεση της Προέδρου Πρωτοδικών Δ.Δ. Χαρούλας Πόνη, λόγω της ίδιας ως άνω υπηρεσιακής μεταβολής.